SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 13 OCTOBER 1938

EEN.... TWEE.... EEN.... TWEE.... KOM, WIE SCHOMMELT ER MEE?

VAN EEN STOUT KABOUTERTJE DAT STRENG GESTRAFT WERD

DE kaboutertjes Puk en Muk waren broertjes. In het kabouterschooltje zaten ze naast elkaar. Muk was lief, maar Puk was stout.

Eens was het tekenles. Meester Wik leerde de kaboutertjes allerlei mooie dingen tekenen. Eerst deed hij het voor op het bord. Toen mochten ze het allemaal proberen op hun lei, met echt kleurkrijt. Het kaboutertje, dat vóór Puk zat, kon er niet veel van. En meester boog zich over hem heen, om hem te helpen. Toen hing de punt van meesters muts juist boven Puk zijn bank. „Zal ik ze eens aftrekken?" vroeg hij aan Muk.

Muk schrok ervan. „O, niet doen, niet doen," smeekte hij zacht, „je weet toch hoe erg dat is."

„O, ik durf best, ik ben niet bang," zei Puk. En tjoep, daar trok hij de puntmuts van den kaboutermeester af.

't Was ineens doodstil in het schooltje. Al de kabouterhartjes klopten angstig. Wat zou er nu gebeuren?

Meester Wik draaide zich om, zette kalm z'n muts weer op, pakte Puk beet en zette hem buiten de deur. Meester keek heel ernstig. En de kaboutertjes begrepen wel, dat Puk nu een grote straf zou krijgen.

Al heel gauw kwam er een boodschap van den kabouterkoning, dat Puk voor den rechter moest komen.

Daar stond nu 't kleine kaboutertje in de grote zaal. Achter een lange tafel zat Perpendosi, de rechter, met zes andere, oude en wijze kabouters.

„Kabouter Puk," zei Perpendosi streng, „heb jij de puntmuts van meester Wik afgetrokken?"

„Ja," knikte Puk.

„Weet je niet welk groot kwaad dat is in Sprookjesland?"

„Ja," knikte Puk weer.

Toen staken de oude, wijze kabouters de hoofden bij elkaar en bespraken samen, welke straf ze Puk zouden geven. Angstig stond daar het stoute kaboutertje. Nu had hij veel spijt. Maar het was te laat. Perpendosi stond weer op.

„Kabouter Puk," zei hij, „iemand die zoiets doet, kunnen wij niet gebruiken in ons mooi kabouterlandje. Van nu af aan mag jij geen kabouter meer zijn. Ik zal je veranderen in een grote, rode tulp en je neerplanten ver hier vandaan, op 'n eenzaam plekje."

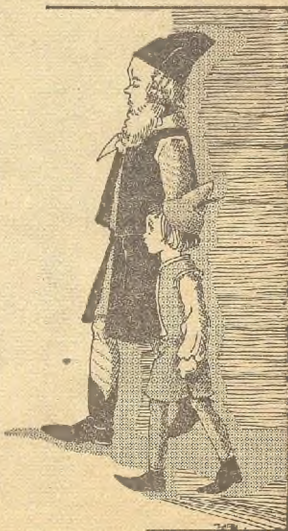
Toen strooide Perpendosi wat rood poeder over hem heen, raakte hem even aan met z'n stokje en... kabouter Puk was verdwenen. Ver.... ver weg, op 'n eenzaam plaatsje, stond van toen af een grote, rode tulp. Op een van haar blaadjes had ze zes zwarte vlekjes.

Maar kaboutertje Muk treurde om zijn broertje. Hij speelde niet meer en in 't kabouterschooltje zat hij stil en bedroefd te kijken. Meester Wik kreeg medelijden met hem. En op een goede dag ging hij met Muk naar Perpendosi.

„Hoe lang moet de straf van kabouter Puk duren?" vroeg hij.

„Tja," zei Perpendosi, „wij hadden gedacht 't maar zo te laten. Er mogen geen stoute kaboutertjes zijn."

Toen Muk dát hoorde, begon

En op een goede dag ging hij met Muk naar Perpendosi.

hij bitter te schreien. En meester vertelde aan den rechter, dat Muk zooveel van zijn broertje hield en dat hij Puk niet missen kon. „Willen wij het nog eens één keer met Puk probeeren?" vroeg hij. „Eén keertje maar, omdat Muk het zoo heel graag zou hebben?"

Perpendosi streek eens door zijn grijzen baard en keek naar den schreienden Muk.

„Wat zouden we doen, ventje?" vroeg hij vriendelijk.

„Och, lieve Perpendosi, breng Puk toch terug, alsjeblieft?" snikte Muk.

„Goed," zei de rechter, „maar zonder moeite zal het niet gaan.

Zoek een tulp in het bosch, een groote, roode tulp, die eenzaam staat te bloeien. Als ze op een van de blaadjes zes zwarte vlekjes heeft, pluk haar dan af en breng ze bij mij."

Natuurlijk ging Muk dadelijk op stap.

Maar och, wat viel dat tegen. Het bosch was zoo groot. En er groeiden boomen en planten en allerlei bonte bloemen. Maar tulpen, neen, die waren er niet.

Treurig ging hij in het gras zitten.

Ik zal de roode tulp nooit vinden, dacht hij. En Muk begon zachtjes te huilen.

Stil! Wat was dat achter dien boom?

Ha! 'n Elfje. 'n Lief, mooi elfje. Zachtjes kwam ze naderbij en ging naast Muk in het gras zitten.

„Wat is er toch, lieve kabouter?" vroeg ze vol medelijden.

En Muk vertelde alles, wat er gebeurd was.

„O," zei het elfje, „dan help ik je natuurlijk zoeken. Samen zullen wij die tulp wel gauw vinden."

Ze stond op en klapte tweemaal in de handjes. Hup! Daar sprong een eekhoorn uit de struiken.

„Springerd," zei het elfje, „wij moeten een groote, roode tulp zoeken, die hier ergens in het bosch staat. Wil je ons helpen?"

Het eekhoorntje knikte eens met z'n kopje, alsof hij zeggen wou: „Graag hoor."

„Vooruit dan." Het elfje hielp Muk op den rug van het eekhoorntje. Zelf klom het er ook op en.... hup-hup-hup, daar waren ze al honderd meter verder.

„Hou je stevig vast, hoor," riep het elfje, „want Springerd houdt van opschieten."

Hup-hup — 't ging van den eenen boom in den anderen.

Bij alle open plekjes in het bosch hielden ze stil om goed uit te kijken.

Heelemaal aan den rand van het bosch zagen ze eindelijk een roode tulp.

Vlug stapten Muk en het elfje weer op den eekhoorn.

Een half uur later stonden ze voor het huisje van Perpendosi.

„Wel?" vroeg die, „heb je de tulp?" En hij keek naar de zwarte vlekjes en telde: „Een, twee, drie, vier, vijf, zes. Ja, dat is ze."

Toen hield Perpendosi de tulp

Zachtjes kwam ze naderbij en ging naast Muk in het gras zitten.

Ze stond midden tusschen de brandnetels. En ze moesten heel voorzichtig zijn, om er bij te komen.

Ja, er waren zwarte vlekjes op een blaadje. Samen telden ze.

Zes. Gelukkig! O, wat was Muk blij.

Vlug plukte hij de tulp af, drukte ze innig tegen zich aan en fluisterde: „Ben jij het, Puk? We zullen je gauw naar Perpendosi brengen. Die zal weer een kaboutertje van je maken, hoor."

De tulp verroerde niet.

op den grond, tikte er 'n paar maal tegen en mompelde iets.

Kijk, daar stond Pukje weer! Hij keek naar Muk en Muk keek naar hem. Ze waren zoo gelukkig, dat ze in het eerst geen van beiden spreken konden. Toen bedankte Puk zijn broertje heel hartelijk. En samen bedankten ze Perpendosi. Puk beloofde, dat hij nooit meer stout zou zijn.

En als hij het bij vergissing nog eens vergeet, fluistert Muk zachtjes in zijn oor: „Denk aan de roode tulp, Puk."

En dat helpt altijd.

SPARLA

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

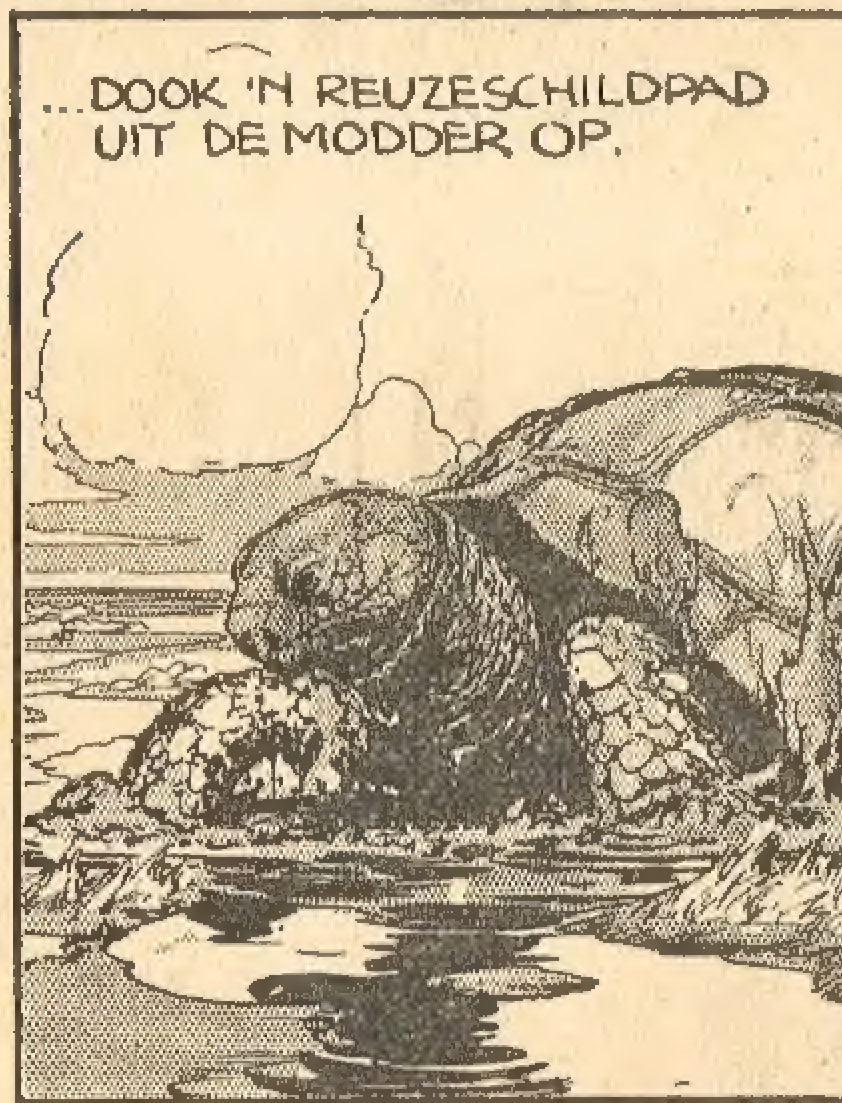

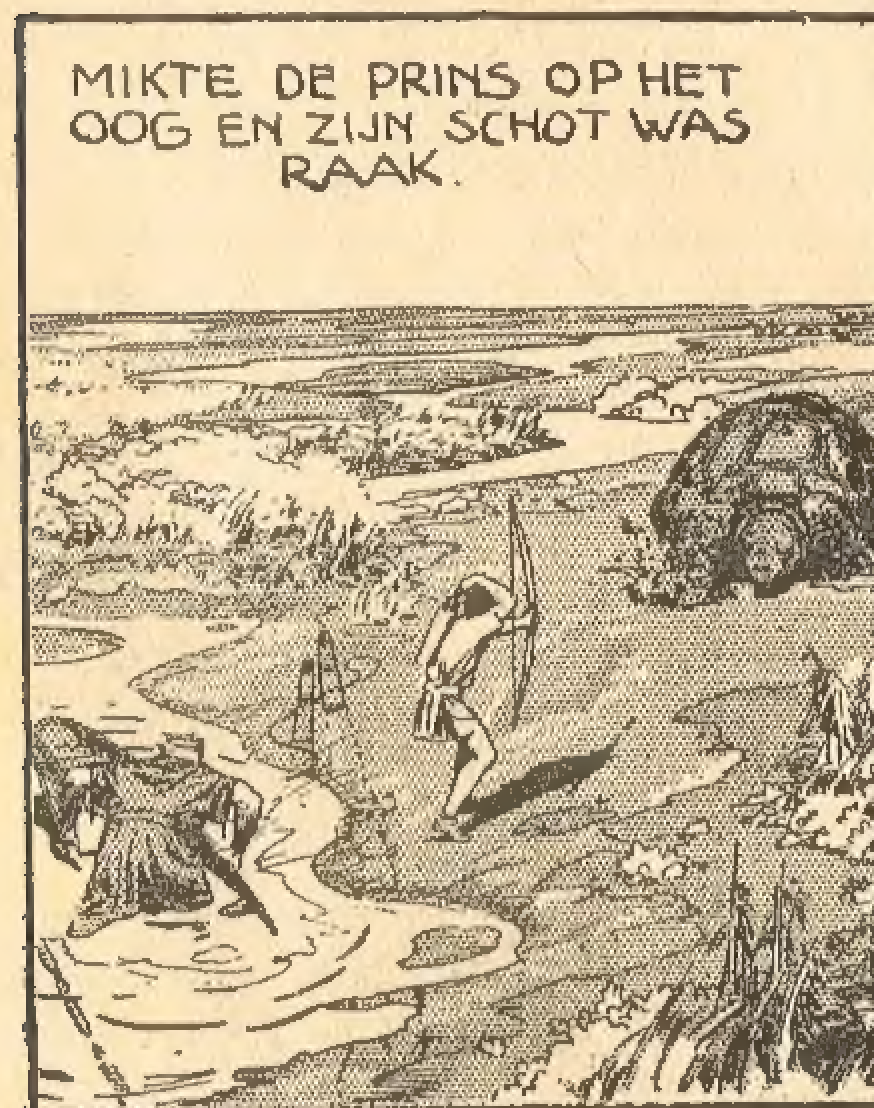

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

BONT ALLERLEI

Wat is dat?

Ja, wat zou dat zijn? Willen jullie dat heus weten? Begin dan bij cijfer 1, trek vandaar een lijntje naar 2 en dan naar 3, enz., totdat je ten slotte via cijfer 45 weer bij 1 aankomt. En dan zullen jullie zien, wat 'n leuk diertje jullie hebben getekend.

Oplossingen vorig nummer

KAMRADPUZZLE

Van buiten naar binnen: 1. Sol. 2. Cel. 3. Hol. 4. Oom. 5. Olm. 6. Lijm. 7. Bot. 8. Lat. 9. IJlt. 10. Vak. 11. Elk. 12. Nek.
Gezamenlijke eerste letters: Schoolblijven

KREEFTENSPEL

Voorbeeld van telling: 17 - 16 - 17 - 17 - 16 - 17 = 100.

SPREEKWOORDENREBUS 7

In een goed blaadje staan.
(In een g-(h)oed-b-la-ad-(ki)je-st-(m)aan).

WIE VINDT ZE?

Kruiswoordpuzzle

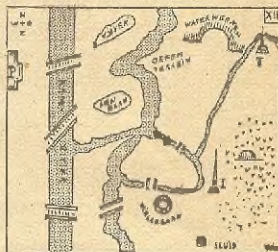
Elk rondje moet gevuld worden met één letter; op elke regel worden twee woorden geschreven, elk van vier letters. De laatste letter van het eerste woord is meteen de eerste letter van het tweede woord en komt te staan precies in het rondje, waarin wij een cijfer geplaatst hebben. Als je alle woorden hebt gevonden, vormen die bewuste letters, in de cijferrondjes dus, de naam van het afgebeelde gebruiksvoorwerp.

Woorden van de linkerhelft:

1. Het beste deel van de melk.
2. Meer dan een, maar minder dan drie.
3. Grote rivier in Gelderland.
4. Uurwerk.
5. Zo noemt men een vergaan schip.
6. Bekend eiland van Ned.-Indië.
7. Plaats waar planten en bloemen groeien.

Woorden van de rechterhelft:

1. Levert de koe.
2. Stekelig dier.
3. Spuwt een vulkaan uit.
4. Daar schrijven we op school mee op het bord.
5. Ander woord voor raap.
6. De eerste mens die op aarde leefde.
7. Woning van een vogelgezin.

I en II. Antennemasten.
P. Paleis van den gouverneur.

Spoorzoekers No. 12

Uit het paleis van den gouverneur was een partij edelstenen gestolen. Het spoor der dieven liep als volgt: naar het oosten, over de brug van de Kamrivier, langs de vijver, rond de vijver naar het westen en vervolgens het zuiden, naar de renbaan, in een lus er omheen, weer over de Kamrivier, naar de volgende brug, erover heen, naar 't oosten over de volgende brug; weer over een kleine brug naar 't noordoosten, vlak beneden de watermolen over een zijarm, tot aan de waterwerken, vandaar om 't oefenterrein naar de watermolen, de brug bij de wielerbaan, achter deze om naar 't oosten, het noordoosten, vlak achter de eerste antennemast, langs de tumulus (grafheuvel) naar 't noorden, achter de tweede antennemast om langs 't riviertje naar 't zuiden tot aan de sluis, achter de sluis om en naar 't noorden tot aan de tumulus, waar men de edelstenen vond. Maar niet allemaal. Hoeveel edelstenen ontbraken er? Stippel de aangegeven route zorgvuldig uit en dan weten jullie het.

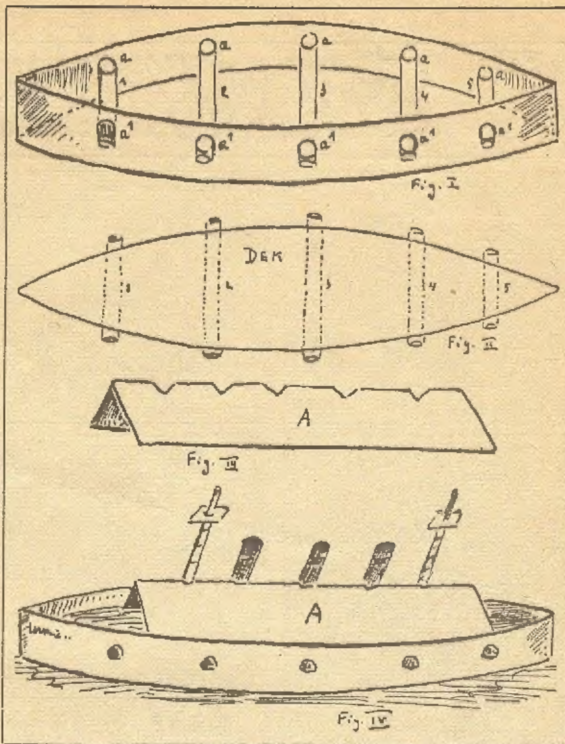
EEN PAPIEREN SLAGSCHIP

HIERVOOR zijn nodig: sterk papier, wat plaksel en 'n schaar. De maten hangen natuurlijk af van de grootte van jullie slagschip. 'n Klein model doet het echter ook wel. En hiervoor neem je de volgende maten.

Je knipt een reep papier van 45 cm. lengte en 2 cm. breedte. Je vouwt hem netjes dubbel en plakt de twee uiteinden heel stevig op elkaar. Aan de andere kant leg je er de plooi goed in. Dat geeft alvast de romp. Op die romp teken je de patrijspoorten (bv. 5) en knipt ze zorgvuldig uit. De gaatjes niet groter dan een kleine erwt. Dan knip je 5 rolletjes papier. Drie van 5 cm. en twee van 2 ½ cm. Die rolletjes schuif je nu voorzichtig door de patrijspoorten, zoals fig. I aangeeft. Dan knip je 't dek in de vorm van fig. II en dat dek leg je op de vijf dwarsbalkjes, die dan bedekt zijn.

Je neemt nog een strook papier van 12 cm. lang en 4 cm. breed. Je vouwt deze dubbel en knipt aan de bovenkant 5 gaatjes (fig. III). De schoorstenen (3 stuks) maak je van rolletjes papier van 6 cm. lang en voor de twee masten neem je 10 cm. Fig. IV laat zien hoe je ze moet plaatsen.

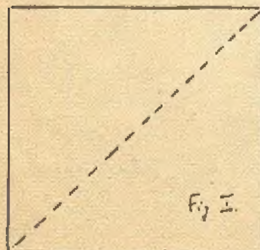
Willen jullie de boot op 't water laten drijven (bv. in een teil), leg dan eerst een blad papier op 't water en plaats jullie slagschip daarop, ofwel leg 't op twee platte kurken.

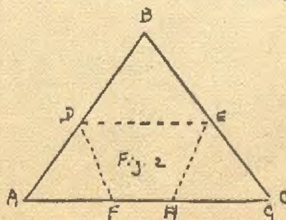

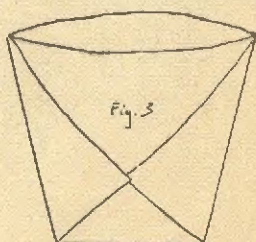

EEN BEKER OF ZAADBAKJE

HET is soms heel bezwaarlijk om jonge plantjes, die met veel zorg in de bak zijn geteeld, over te planten zonder dat wortels of plantje schade lijden. Toch is dit heel gemakkelijk te doen. Je neemt een vierkant stukje papier (fig. I) en vouwt dit volgens de stippellijn. Nu heb je een driehoek A B C (fig. II). Punt A vouw je volgens de stippellijn DF tot aan E en punt C volgens de lijn EH tot aan D. Dan heb je bij B een dubbele punt. Een ervan sla je om volgens de lijn DE en de andere punt sla je om naar de andere zijde. Dan heb je 'n leuk bekertje, zoals in fig. III.

Nu doe je het vol aarde en brengt er het zaad in voor de bloem die je wilt hebben en je zet alles in een klein bloempotje. Als de tijd gekomen is om je plantje buiten in de volle grond te zetten, neem je 't papieren bekertje uit de bloempot en zet het met plantje en al in de volle grond. Het plantje lijdt niets, kan rustig doorgroeien en 't papier gaat langzamerhand vanzelf rotten. Het is een eenvoudig middeltje, maar 't voldoet reusachtig.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB ALS REDDINGSBRIGADE.

29

